

Arrest

nr. 57 628 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 februari 2010, verklaart er zich op 10 maart 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 oktober 2010, verstuurd op 29 oktober 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. Hij is geboren op 1 maart 1994 in een dorp in de buurt van de stad Sarghoda, de provincie Punjab. Op zevenjarige leeftijd werd hij ontvoerd

en vastgehouden in een stal met buffels en paarden. Gedurende acht à negen jaar werd verzoeker door Shah Nawaz, de eigenaar van de stal, gedwongen om samen met twee andere gevangenen, Mandu en Ahmadi voor de dieren te zorgen. Toen verzoeker op een dag een zoveelste ontsnappingspoging ondernam werd hij opgemerkt door een zekere Shan die de eigenaar van de stal vroeg om hem vrij te laten, hetgeen Shah Nawaz weigerde. Diezelfde nacht keerde Shan terug en bracht hij verzoeker naar zijn huis. De volgende dag nam verzoeker samen met Shan het vliegtuig. Twee vliegtuigen en twee treinen later kwam hij op 20 februari 2010 in België aan. Op 10 maart 2010 verklaarde verzoeker zich vluchteling.

Hij legt geen documenten neer om zijn asielrelaas te ondersteunen.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker kan niet de minste indicatie geven omtrent de plaats waar hij gedurende een hele lange periode verbleef;
- de door verzoeker geschetste levensomstandigheden komen allerminst geloofwaardig over;
- verzoekers verklaringen over zijn redder Shan zijn bijzonder vaag;
- bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers kidnapping en gevangenschap.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A(2) van het vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, alsook artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet, evenals de uitvoeringsbesluiten van diezelfde wet.

Verzoeker voert aan dat hij minderjarig is en totaal ongeschoold waardoor hij een kwetsbaar profiel vertoont. Door het gebrek aan enige opleiding is hij niet in staat om feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren.

Verder stelt verzoeker vast dat betreffende de bestreden beslissing geen echt onderzoek naar een eventuele toekenning van subsidiaire beschermingsstatus werd gevoerd.

Tot slot verwijst verzoeker naar de algemene bekendheid van ernstige binnenlandse conflicten in delen van Pakistan.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de vermeende schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, en de artikelen 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet geenszins uitwerkt noch aantoon op welke wijze deze artikelen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over essentiële elementen van zijn asielrelaas te verantwoorden door te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en eenvoudige afkomst. Dit is geen afdoende verklaring.

Ondanks zijn jonge leeftijd mag er immers van verzoeker verwacht worden dat hij een verblijf van acht à negen jaar in stallen aannemelijk kan maken aan de hand van concrete gegevens. Echter, verzoeker blijkt niet te weten waar de stal gelegen was, heeft geen enkele kennis van zijn medegevangenen (op namen na). Zijn kennis over de persoon die hem kidnapte en gevangen nam, is zeer beperkt, evenals de kennis over de persoon die hem bevrijdde en ten slotte is ook zijn reisrelaas nergens onderbouwd met precieze verklaringen of enig document.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit, nationaliteit of reisweg. Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoekers identiteit en/of reisweg te verifiëren, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag zodat gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Waar verzoeker beweert dat het Commissariaat-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de motieven die geleid hebben tot de weigering van erkenning als vluchteling, ook hebben gediend om de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b, van de vreemdelingenwet te weigeren zodat het argument dat er geen onderzoek werd gevoerd niet ernstig kan genoemd worden.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat het algemeen bekend is dat er sprake is van een ernstig binnenlands conflict in delen van Pakistan, echter zonder enig rapport of document toe te voegen aan het verzoekschrift. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er in de provincie Punjab, waar hij van afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger in de zin van artikel 48, §2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER